

„Jak ses měla u Jami?“ Máma cestou do kuchyně přehodí zástěru s logem zmrzlinárny přes opěrku gauče, na kterém sedím, a vyšle mým směrem vůni smetany a cukru. To jako vážně? Zrovna jsem si dala hodinovou sprchu, abych tomuhle oděru unikla.

Pozastavím film, který jsem rozkoukala – šíleně špatný horor, musela jsem ho vidět snad stokrát –, shodím zástěru z gauče a podívám se na mámu. „V pohodě. Díky, žes mě pustila z práce dřív. Přišla i Pri, vyrazily jsme do bazénu.“

„To je fajn,“ odtuší nepřítomně. „Nechceš si ji dát napůl?“ Zvedne pizzu dokonale zabalenou do potravinové fólie. Je z místní pizzerky, která zhruba před rokem začala dodávat do obchodních řetězců. Mámě to vnušlo nápad dostat naši zmrzlinu do distribuce, a když už jsme u toho – tenhle plán už se dal do pohybu a jestli všechno klapne, tak by si mohla plácnout s jednou distribuční společností a posunout *Lásku v každém kopečku* o krok dál.

„Si piš,“ odpovím a vyskočím na nohy. Máma zapne troubu.

„Co se dneska vůbec stalo? To je poprvé, co jsi chtěla ze směny odejít dřív.“

„Jsou letní prázdniny!“ ohradím se. „Je mojí zákonnou povinností chodit se koupat s kamarádkami, ne?“

„Hmmm,“ zamumlá máma, rozbalí pizzu a strčí ji do trouby. „Určitě to nemá nic společného s tím, že se Chloe vrátila domů?“

A je to tady. Já věděla, že to přijde. Nevím, proč jsem se vůbec namáhala lhát.

„Aha, ona už je tady?“ Snažím se znít nonšalantně, ale máma na mě dál zírá, a tak dodám neurčitě: „Super.“

„Jo,“ řekne a vytáhne ze skříňky dva talíře. „Bude fajn mít vás obě zpátky ve zmrzlinárně.“

„Když už jsme u toho,“ začnu a máma ztuhne. „Kdyby to šlo, tak bych uvítala, kdybych s ní nemusela pracovat.“

„To nevím, jak uděláme.“

Vezmu ze stolku zápisník a přinesu jí ho. „Trochu jsem se na to včera večer dívala. Řekla bych, že by to šlo, když nám oběma trošičku zkrátíš pracovní dobu.“

Máma zkříží ruce na hrudi. „Ty už nepotřebuješ šetřit na výlet?“

Aha, tuhle otázku jsem rozhodně čekala. „Před odjezdem bych ještě neměla dost, ale do konce léta bych našetřit stihla. Jami říkala, že jí stačí, když jí zaplatím před prvním týdnem.“

Máma se zamračí, nejspíš si přeje, abych to neměla tak dobře promyšlené. Jenže to bych to nesměla být já. Vždycky nám plán a záložní plán a způsob, jak obojí provést. Dokážu z fleku vymyslet pět set scénářů, jak by se něco mohlo odehrát, a to všechno dřív, než většina lidí přijde na jeden.

Bohužel můj jediný záložní plán v poslední době je „utéct a schovat se“. Ne že by neexistovala lepší možnost, ale jakmile jde o něco s Chloe – a logicky i o práci s ní ve zmrzlinářství –, veškerá logika i plánování vyletí komínem.

Máma nakrčí obočí a hodí na linku kuchyňské čňapky. „Vážně, Fallon?“